

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 098324 17 Kž 5
Brčko, 13.04.2017. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudaca Srđana Nedić, kao predsjednika vijeća, Ilje Klaić i Ruže Gligorević, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Mensure Hadžić, u kaznenom predmetu protiv optuženog A.M. zv. „M.“ iz G.B., zbog kaznenog djela pokušaj Ubistvo iz članka 163. stava 1. u svezi sa člankom 28. i kaznenog djela Ugrožavanje sigurnosti iz članka 180. stavak 2., u svezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi njegovog branitelja, izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 098324 16 K od 02.02.2017. godine, nakon javne sjednice žalbenog vijeća održane dana 13.04.2017. godine u nazočnosti Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Amele Mustafić, optuženog A.M. i njegovog branitelja Teodora Gavrić, odvjetnika iz Brčkog, donio je slijedeću

P R E S U D U

Djelomično se uvažava žalba branitelja Teodora Gavrić, odvjetnika iz Brčkog i preinačuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 098324 16 K od 02.02.2017. godine, u pogledu odluke o kazni koju je prvostupanjski sud utvrdio optuženom za kaznenopravne radnje opisane u točki 1. izreke pobijane presude, tako što se optuženom A.M. zv. „M.“ sinu L. iz G.B., zbog počinjenja kaznenog djela pokušaj Ubojstva iz članka 163. stavak 1., u svezi s člankom 28. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog kojeg je u točki 1. izreke pobijane presude oglašen krivim, utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, a zbog počinjenja kaznenog djela Ugrožavanje sigurnosti iz članka 180. stavak 2., u svezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog kojeg je u točki 2. izreke pobijane presude oglašen krivim, preuzima kao utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, pa se primjenom članka 54. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 2 (dva) mjeseca.

U pogledu odluke o uračunavanju pritvora u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora, o oslobađanju od troškova od kaznenog postupka, te o imovinskopравnom zahtjevu oštećenih, prvostupanjska presuda ostaje neprimijenjena.

Образложенье

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 098324 16 K od 02.02.2017. godine, optuženi A.M. iz G.B., oglašen je krivim da je radnjama opisanim u točki 1. izreke te presude počinio kazneno djelo pokušaj Ubojstva iz članka 163. stava 1., u svezi s člankom 28. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje kazneno djelo mu je primjenom članaka 42., 43., 49., 50 stavak 1. točka a. i 51. stavak 1. točka b. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine 10 (deset) mjeseci, a radnjama opisanim u točki 2. izreke te presude kazneno djelo Ugrožavanje sigurnosti iz članka 180. stavak 2., u svezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu je primjenom navedenih zakonskih odredbi utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, nakon čega je za oba kaznena djela, primjenom članka 54. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine. U takvo izrečenu kaznu zatvora optuženom je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru koje se ima računati od 03.07.2016. godine, pa nadalje.

Istom presudom optuženi je oslobođen plaćanja troškova kaznenog postupka, a oštećeni V.M. i O.V. su sa odštetnim zahtjevom upućeni na parnicu.

Protiv navedene presude žalbu je u zakonskom roku izjavio branitelj optuženog Teodor Gavrić, odvjetnik iz Brčkog (u daljem tekstu branitelj), kojom prvostupanjsku presudu pobija zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 297. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz članka 299. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog povrede krivičnog zakona iz člana 298. i zbog odluke o kazni iz članka 300. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, predlažući da ovaj sud uvaži njegovu žalbu i preinači pobijanu presudu, tako što će optuženog oglasiti krivim za kazneno djelo Teška tjelesna povreda u pokušaju, odnosno osuditi optuženog na „značajno nižu kaznu zatvora“ ili da pobijanu presudu ukine i odredi održavanje rasprave.

Podneskom broj T18 o KT 00 10490 16 od 06.03.2017. godine Tužitelj Brčko distrikta Bosne i Hercegovine je dao odgovor na žalbu u kojem ističe da su neosnovani svi žalbeni navodi branitelja optuženog, zbog čega predlaže da ovaj sud, u skladu sa člankom 313. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odbije žalbu branitelja kao neosnovanu i u cjelosti potvrdi prvostupanjsku presudu.

Na javnoj sjednici kaznenog vijeća ovog suda održanoj dana 13.04.2017. godine, branitelj optuženog je ostao u svemu kod navoda i prijedloga iz pisano izjavljene žalbe, a tužitelj kod datog odgovora na žalbu.

Ovaj sud je ispitao prvostupanjsku presudu u skladu s člankom 306. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nakon čega je odlučio kao u izreci ove presude zbog razloga koji slijede:

Branitelj optuženog u žalbi ističe da je prvostupanjska presuda donesena uz bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka j. Zakona

o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koja se ogleda u tomu da je izreka pobijane presude nerazumljiva u pogledu činjenice koliko je povreda zadobila oštećena V.M. u predjelu vrata, jer bi se po mišljenju branitelja iz činjeničnog supstrata izreke prvostupanjske presude moglo zaključiti da je optuženi oštećenju nanio više reznih rana u predjelu vrata, iako se iz završnog dijela činjeničnog opisa, kao i iz nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke, nedvojbeno može zaključiti da je oštećena te prilike zadobila jednu reznju ranu lijeve strane vrata, što po mišljenju branitelja izreku čini konfuznom u pogledu broja nanesenih povreda oštećenju u predjelu vrata, kao i u pogledu mjesta gdje je ta povreda nanesena.

Pravilno branitelj primjećuje da je tužitelj u činjeničnom supstratu točke 1. dispozitiva potvrđene optužnice, opisujući kronologiju događanja, između ostalog naveo da je optuženi došao u stan u kojem oštećena živi kao podstanar „te nakon kraće verbalne prepirke fizički nasrnuo na V.M. sa namjerom da je liši života, pa je tako upotrebom kuhinjskog noža, zadao oštricom noža više udaraca u predjelu grudnog koša i vrata“, da bi nakon što je oštećena pobjegla u dvorište optuženi iz kuhinje uzeo drugi nož i sustigao oštećenu na dvorištu i oborio na zemlju, „a potom joj oštricom noža zadao više udaraca u predjelu vrata, grudi i ruku“, iz čega bi se moglo zaključiti da je doista oštećena zadobila više udaraca, između ostalog i u predjelu vrata, što bi bilo u suprotnosti sa nalazom i mišljenjem vještaka medicinske struke prof. dr. Zdenka Cihlarž iz Tuzle od 01.09.2016. godine, u kojem je između ostalih povreda, konstatirana „reznja rana lijeve strane vrata“, te time činiti izreku prvostupanjske presude proturječnom, odnosno nejasnom. Međutim, imajući u vidu da je prvostupanjski sud preuzimajući skoro u cjelosti činjenični supstrat dispozitiva optužnice u izreku pobijane presude, jasno definirao koje sve povrede je oštećena V.M. zadobila, pa između ostalog i jednu reznju ranu lijeve strane vrata, onda se iz tako koncipirane izreke prvostupanjske presude nedvojbeno može zaključiti da je oštećenju V.M. nanesena samo jedna reznja rana u predjelu lijeve strane vrata, koja je prema činjeničnom stanju spisa nastala za vrijeme njenog povređivanja u unutrašnjosti stana u kojem je oštećena živjela kao podstanar.

U takvim okolnostima, po ocjeni ovoga suda, nije sporno da je oštećena zadobila jednu reznju ranu lijeve strane vrata, kao niti da je ta povreda nanesena unutar stana oštećene, a ne na dvorištu stana gdje je optuženi nastavio sa napadom na oštećenu, na čemu kao razlogu zbog kog smatra izreku pobijane presude konfuznom i nejasnom, inzistira branitelj optuženog. Iako se u točki 1. izreke prvostupanjske presude nepotrebno u dva navrata ponavlja da je optuženi oštricom noža zadao više udaraca oštećenju „u predjelu vrata, grudi i ruku“, u situaciji kada je iz utvrđenog činjeničnog stanja sa sigurnošću utvrđeno da je oštećena V.M. reznju ranu lijeve strane vrata zadobila prigodom napada optuženog u unutrašnjosti stana, a ne prigodom ponovljenog napada koji se desio u dvorištu njenog stana, to samo po sebi ne čini izreku pobijane presude nejasnom, odnosno ne stvara konfuziju, kako to u žalbi ističe branitelj optuženog. Ovo zbog toga što je u završnom dijelu činjeničnog supstrata izreke pobijane presude prvostupanjski sud jasno definirao vrstu i broj povreda koje je oštećena zadobila prigodom počinjenja kaznenog djela za koje je optuženi oglašen krivim, tako da po ocjeni ovog suda izreka prvostupanjske presuda u tom dijelu nije obuhvaćena bitnom povredom

odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka j. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U žalbi branitelja se dalje ističe da je prvostupanjski sud kod donošenja prvostupanjske presude postupio suprotno članku 280. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je optuženog oglasio krivim „da je fizički nasrnuo na oštećenu u namjeri da je liši života“, iako se potvrđenom optužnicom, koju tužitelj nije mijenjao tijekom glavne rasprave, optuženom na teret stavlja „da je fizički nasrnuo na oštećenu u namjeri da je pokuša lišiti života“, čime je po mišljenju branitelja narušeno načelo objektivnog identiteta optužnog akta i presude.

Pravilno primjećuje branitelj optuženog da se činjenični supstrat izreke prvostupanjske presude razlikuje od dispozitiva potvrđene optužnice upravo u dijelu u kome se definira „namjera“ optuženog u počinjenju kaznenog djela za koje je oglašen krivim, kao subjektivno obilježje bića kaznenog djela iz članka 163. stavak 1., u svezi sa člankom 28. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te da je prvostupanjski sud, za razliku od tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u potvrđenoj optužnici, u pobijanoj presudi tu namjeru definirao „sa namjerom da je liši života“, a ne „sa namjerom da je pokuša lišiti života“, kako je to navedeno u dispozitivu potvrđene optužnice, međutim, time nije doveden u pitanje identitet optužbe i presude, nego je po ocjeni ovog suda samo otklonjena očigledna nelogičnost u definiranju subjektivnog odnosa optuženog prema kaznenom djelu. Naime, ovaj sud smatra da se kod kaznenih djela kod kojih „namjera“ predstavlja obilježje bića tog kaznenog djela, a koje je ostalo u pokušaju, to subjektivno obilježje ne može definirati kao „namjera da pokuša drugog lišiti života“, nego kao „namjera da drugog liši života“, a da se konačna pravna ocjena tih kaznenopravnih radnji, u smislu članka 28. (pokušaj) Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, određuje prema posljedici koja je iz tih radnji proistekla. Stoga se ne mogu prihvatiti kao osnovane tvrdnje branitelja da je zbog izostavljanja dijela teksta („pokuša“) iz dispozitiva potvrđene optužnice, u činjeničnom supstratu izreke prvostupanjske presude, bez bilo kakve intervencije tužitelja u tom pravcu, prvostupanjski sud povrijedio identitet optužbe i presude i na taj način počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 2., u svezi sa člankom 280. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Nadalje se žalbom branitelja prigovara da je prvostupanjska presuda donesena uz bitnu povredu odredaba kaznenog postupka koja se po mišljenju branitelja ogleda u tomu da prvostupanjski sud prigodom ocjene provedenih dokaza nije postupio u skladu sa člankom 280. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, što je rezultiralo time da prvostupanjska presuda nije zasnovana na činjenicama i dokazima provedenim na glavnoj raspravi, nego na pretpostavkama. Navedene tvrdnje branitelja nisu prihvatljive iz razloga što je iz obrazloženja prvostupanjske presude (strana 18 i 19) razvidno da je sud nakon iznošenja kratkog (relevantnog) sadržaja svakog od provedenih dokaza, dao ocjenu svakog od tih dokaza, navodeći koju od odlučnih činjenica je nas temelju kog od tih dokaza utvrdio, dajući odgovarajuće razloge zbog kojih pojedine od dokaza je prihvatio, odnosno koje od tih dokaza nije mogao prihvatiti. Osim toga, prvostupanjski sud je na strani 20. obrazloženja pobijane presude dao cjelovite

razloge zbog kojih smatra da je na temelju svestrane ocjene provedenih dokaza sa sigurnošću utvrdio sve odlučne činjenice vezane uz postojanje kaznenih djela i krivicu optuženog. Stoga se ne mogu prihvatiti kao osnovane žalbene tvrdnje branitelja optuženog da prvostupanjski sud nije savjesno cijenio svaki dokaz pojedinačno i u svezi sa ostalim dokazima i na temelju takve ocjene izveo zaključak o dokazanosti svake od odlučnih činjenica, odnosno da u povodu odlučnih činjenica u obrazloženju pobijane presude nije naveo adekvatne razloge, tako da po ocjeni ovog suda prvostupanjska presuda nije obuhvaćena bitnom povredom odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka j., odnosno bitnom povredom odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 2., u svezi s člankom 281. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U sklopu žalbenog osnova pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje branitelj optuženog prigovara da se prvostupanjska presuda temelji na pogrešno utvrđenim činjenicama od kojih ovisi „odluka o postojanju kaznenog djela, pravnoj kvalifikaciji inkriminiranih radnji i krivice optuženog“, što je sve rezultat pogrešne ocjene provedenih dokaza, zbog čega se pobijana presuda zasniva na „nedokazanim činjenicama i pretpostavkama“. Potkrepljujući takvo svoje stajalište, branitelj fragmentarno interpretira sadržaj iskaza oštećene i svjedoka saslušanih tijekom prvostupanjskog postupka, tvrdeći da su oni u bitnim segmentima neistiniti i u suprotnosti sa medicinskim vještačenjem, zbog čega se po njegovom mišljenju na njima nisu mogle temeljiti odlučne činjenice.

Međutim, upravo ovakav fragmentaran pristup branitelja u analizi pojedinih od provedenih dokaza ne predstavlja odraz stvarno utvrđenih činjenica vezanih uz počinjenje kaznenih djela za koje je optuženi oglašen krivim, odnosno nije rezultat svestrane ocjene svih provedenih dokaza, nego se temelji na potenciranju određenih razlika u onome što se u obrazloženju prvostupanjske presude navodi da je oštećena izjavila i onoga što je po mišljenju branitelja ona stvarno izjavila na glavnoj raspravi, u povodu mjesta i načina nanošenja rezne rane u predjelu lijeve strane vrata, odnosno na isticanju navodnog drastičnog raskoraka između ono što su o cjelokupnom događaju izjavili svjedoci očevici i onoga što je povodom tog istog događaja u stručnoj ekspertizi utvrdio vještak medicinske struke. Kod takvog pristupa branitelja optuženog može se stvoriti pogrešan dojam da tijekom prvostupanjskog postupka doista nije na pouzdan način utvrđeno na koji način i na kom mjestu je optuženi oštećenoj nanio reznu ranu u predjelu lijeve strane vrata, kao i da oštećena tijekom fizičkog nasrtaja optuženog na nju u dvorištu stana u kome je živjela kao podstanar, ustvari i nije zadobila toliko i tako teške povrede kako ih opisuju svjedoci očevidci koji su oštećenu pokušali obraniti od optuženog. Međutim, detaljnom analizom iskaza svih saslušanih svjedoka, uključujući i oštećenu V.M., ovaj sud nije mogao doći do takvog zaključka, naprotiv, iskaz oštećene V.M., kao i iskazi svjedoka mlđb. T.M., O.V., S.Đ., P.J. i O.V.1 su objektivni i vjerodostojni, pa ovaj sud ne nalazi nikakav nesklad između tih iskaza i stručne ekspertize o vrsti, broju, težini i mehanizmu nastanka povreda koje je pretrpila oštećena, koju je sačinio vještak prof. dr. Zdenko Cihlarž iz Tuzle. Određeni stupanj emotivnosti, pa i subjektivnog doživljaja cjelokupnog događaja od strane saslušanih svjedoka, razumljiv je zbog činjenice da se radi o zajedničkoj malodobnoj kćerki optuženog i oštećene, odnosno o svjedocima koji su tijekom počinjenja kaznenog djela za koje se optuženi tereti bili i sami izloženi opasnosti. Osim toga, navedeni svjedoci su i sami bili akteri događaja koje su po svojoj prirodi

iznimno traumatičan, s obzirom na to da optuženi nije prestao sa nanošenjem povreda oštećenju sve dok ga oni nisu fizički onesposobili (vezali), izlažući sebe na taj način opasnosti od povređivanja. Stanoviti stupanj dramatičnosti kod iznošenja pojedinih detalja je zbog toga sasvim razumljiv, pa se time ni na koji način ne može dovesti u pitanje vjerodostojnost njihovih iskaza, pogotovo ako se ima u vidu da je upravo na temelju nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke sa sigurnošću utvrđeno da je optuženi oštećenju kritične prigode nanio najmanje 13 ubodno reznih rana od kojih je najmanje pet u predjelu vitalnih organa (jedna rezna u predjelu vrata i četiri ubodno rezne u predjelu lijevog prsišta), a ostale uglavnom u predjelu ruku, što zorno ukazuje ne samo na kontinuirani otpor oštećene, nego na to da su naprijed navedeni svjedoci, uključujući i oštećenu V.M., na iskren način opisali cjelokupni događaj, odnosno da su cjelokupan događaj opisali onako kako su ga oni u tom trenutku doživjeli.

Kod takvog stanja stvari, ne mogu se prihvatiti kao osnovani žalbeni prigovori branitelja optuženog da se prvostupanjska presuda, zbog pogrešne ocjene dokaza na koje se u pobijanoj presudi poziva prvostupanjski sud, temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju, u smislu članka 299. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako se to neosnovano ističe u žalbi branitelja optuženog.

Nadalje se u žalbi branitelja, očigledno u sklopu žalbenog osnova „povreda kaznenog zakona“ iz članka 298. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, prigovara da je prvostupanjski sud „izveo pogrešan zaključak u pogledu pravne ocjene kaznenopravne radnje koja se optuženom stavlja na teret, kvalificirajući je kao kazneno djelo Ubojstvo u pokušaju, umjesto Teške tjelesne povrede u pokušaju“, jer se po njegovom mišljenju u radnjama koje se optuženom stavlja na teret u točki 1 izreke pobijane presude, nisu ostvarile, kako objektivni, tako i subjektivni elementi navedenog kaznenog djela. Po mišljenju branitelja iz utvrđenog činjeničnog stanja se nedvojbeno može zaključiti da život oštećene nije bio ugroženi niti u jednom trenutku, a niti je namjera optuženog išla za tim da oštećenu liši života, na što nedvojbeno ukazuje nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke u kojem je utvrđeno da sve povrede koje je zadobila oštećena predstavljaju lake tjelesne povrede. Iako je vještak u svom nalazu, istina hipotetski, utvrdio da su sve te povrede, zbog svog lokaliteta i karaktera, mogle prouzročiti teško povređivanje, bilo da se radi o običnoj ili po život opasnoj, pa i smrtonosnoj povredi, nije bilo mjesta zaključku prvostupanjskog suda da na temelju takvog hipotetskog zaključka vještaka radnje optuženog pravno kvalificira kao pokušaj ubojstva, nego je po mišljenju branitelja to samo još jedan dokaz u prilog njegovoj tvrdnji da su se te radnje jedino mogle pravno kvalificirati kao pokušaj teške tjelesne povrede.

Ovakvo stajalište branitelja optuženog nije prihvatljivo iz razloga što polazi od toga da je opredjeljujući faktor za prvostupanjski sud kod pravne ocjene kaznenopravnih radnji koje se točkom 1. izreke pobijane presude optuženom stavlja na teret, ustvari hipotetski dio nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke prof. dr. Zdenka Cihlarž iz Tuzle, koji je u tom nalazu zaključio da su sve povrede koje je pretrpila oštećena, zbog njihovog lokaliteta i karaktera, mogle dovesti do teških i po život opasnih povreda oštećene. Međutim, branitelj optuženog zanemaruje da je nalaz i mišljenje vještaka samo jedan od faktora koji su

opredijelili prvostupanjski sud da prihvati pravnu ocjenu kaznenopravnih radnji iz točke 1. izreke pobijane presude, kao kazneno djelo Ubojstvo iz članka 163. stavak 1., u svezi s člankom 28. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako ih je u potvrđenoj optužnici od 21.09.2016. godine, pravno kvalificirao i Tužitelj Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Naime, opredjeljujuće kod odluke prvostupanjskog suda da kaznenopravne radnje iz točke 1. izreke pobijane presude pravno kvalificira kao pokušaj ubojstva, po ocjeni ovog suda, bilo je sredstvo i način na koji je optuženi poduzeo te kaznenopravne radnje iz kojih se sa potpunom sigurnošću može izvesti zaključak o njegovom subjektivnom odnosu prema tom dijelu (namjera), koja je ujedno i odlučni faktor koji čini razliku između kaznenog djela pokušaj ubojstva, od pokušaja nekog drugog kaznenog djela, a osobito pokušaja kaznenog djela teške tjelesne povrede, na kojem iznistira branitelj u svojoj žalbi, a koja je po mišljenju ovog suda krajnje problematična s pravno teoretskog aspekta.

U konkretnom slučaju, očigledno je da je optuženi uporabom čak dva noža, kao sredstva podobnog da se drugog tako povrijedi da mu se dovede u opasnost život, zadao oštećenju tako veliki broj povreda lociranih u predjelu vitalnih organa (vrat i lijevo prsište), od kojih je svaka mogla dovesti do smrtonosnih povreda da se oštećena nije panično branila, o čemu svjedoči i niz ubodno reznih rana po obje ruke, te da je iskazao izrazitu upornost u zadavanju tih povreda oštećenju, koja se jasno manifestira kroz činjenicu da je nakon što je slomio oštricu jednog noža iz kuhinje uzeo drugi nož i sustigao oštećenu na dvorištu, gdje joj je nastavio zadavati udarce po cijelom tijelu, sve dok ga u tome nisu spriječila čak četvorica susjeda i to na način da su ga udarili kantom za smeće po glavi, usljed čega je optuženi ispustio nož i potrčao prema svom autu prijeteci oružjem, gdje su ga sustigli O.V., S.Đ., P.J. i O.V.1, svezali mu ruke na leđa i zadržali do dolaska policije.

Osim navedenih nesporno utvrđenih činjenica vezanih uz radnje optuženog koje nedvojbeno ukazuju na njegovu stvarnu namjeru, optuženi je tu istu namjeru jasno manifestirao i verbalno na način da je na upozorenje navedenih susjeda da prestane sa nanošenjem povreda oštećenju, odgovorio da bježe od njega i da se odmaknu jer „hoće da je zakolje“. U tom kontekstu nisu točne tvrdnje branitelja optuženog da optuženi nije imao namjeru ubiti oštećenu, jer da je to htio mogao je to učiniti još tijekom fizičkog obračuna unutar stana, nego da ju je ustvari htio „upozoriti da prestane sramotiti i njega i djecu“, na što po mišljenju branitelja nedvojbeno upućuje i činjenica da se u slučaju svih povreda koje je oštećena zadobila u konačnici radilo o lakim tjelesnim povredama, odnosno o plitkim ubodno reznim ranama. Naime, točno je da se u slučaju čak 13 ubodno reznih rana identificiranih na tijelu oštećene radilo o laki tjelesnim povredama sa različitim stupnjem oštećenja kože i potkožnog (mišićnog) tkiva, međutim, sama težina povreda nije opredjeljujući faktor kod pravne ocjene kaznenopravnih radnji za koje je optužen oglašen krivim, nego je to uvijek namjera optuženog, sredstvo i način nanošenja tjelesnih povreda. U konkretnom slučaju konačan ishod i težina povreda koje je oštećena zadobila nisu rezultat stvarne namjere optuženog „da oštećenu upozori...“, nego činjenica da se oštećena za čitavo vrijeme napada panično branila, o čemu svjedoči niz dubokih ubodno reznih rana po rukama, čime je po ocjeni ovoga suda, onemogućila teško i po život opasno povređivanje u predjelu vrata i lijevog prsišta, zbog čega su se povrede u tom dijelu tijela (vitalni organi), u konačnici svele na lake tjelesne povrede.

Slijedom naprijed iznesenog nesumnjivo se može zaključiti da je namjera optuženog išla za tim da oštećenu liši života, a to što je to djelo ostala u pokušaju posljedica je izrazitog otpora oštećene, a potom i intervencije susjeda, koji su optuženog, kada su uočili da neće odustati od dovršetka kaznenog djela, upotrebom fizičke sile i vezivanjem u tomu spriječili. Stoga je pravilno postupio prvostupanjski sud kada je optuženog oglašio krivim da je radnjama opisanim u točki 1. izreke pobijane presude počinio kazneno djelo pokušaj Ubojstva iz člana 163. stavak 1., u svezi s člankom 28. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te time nije povrijedio kazneni zakon na štetu optuženog, u smislu članka 298. stavak 1. točka d. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako se to neosnovano prigovara u žalbi branitelja optuženog.

U izravnoj svezi s naprijed iznesenim stajalištem ovog suda u pogledu namjere optuženog kao subjektivnog obilježja kaznenog djela za koje je oglašen krivim su i tvrdnje branitelja optuženog da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio da je optuženi kazneno djelo za koje je u točki 1. prvostupanjske presude oglašen krivim počinio s direktnim umišljajem. Branitelj optuženog smatra da je dokazima provedenim tijekom prvostupanjskog postupka, u najmanju ruku, takav stav suda doveden u sumnju činjenicom da je zbog razlike u fizičkoj konstituciji optuženog i oštećene, optužen u svakom trenutku mogao oštećenu lišiti života da je imao tu namjeru i da ga nitko u tom ne bi mogao spriječiti, zbog čega smatra da kod optuženog nije bilo „izvršilačke volje ne samo za ubojstvo nego i za teže tjelesno povređivanje oštećene“, te da je sud „umjesto da u slučaju sumnje ide u korist optuženog, ovo pitanje riješio na štetu optuženog“, čime je na najgrublji način narušio načelo „in dubio pro reo“, kao jedno od osnovnih načela kaznenog procesnog prava.

Ovakvo stajalište branitelja nema uporišta u dokazima provedenim tijekom prvostupanjskog postupka, o čemu je ovaj sud već dao detaljne razloge prigodom iznošenja svog stajališta vezano uz „stvarnu namjeru optuženog“, tako da je ovom prigodom, u pogledu mišljenja optuženog, potrebno još istaknuti da u situaciji kada namjena optuženog predstavlja bitno obilježje (subjektivno) kaznenog djela za koje je oglašen krivim, kao što je to u konkretnom slučaju kod pokušaja kaznenog djela Ubojstvo iz članka 163. stavak 1., u svezi sa člankom 28. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, onda se takvo djelo jedino i može počinuti (pokušati) sa izravnim umišljajem, jer „namjera“ ujedno predstavlja voljnu komponentu tog oblika krivice. U takvim okolnostima, kada žalbom branitelja nije argumentirano dovedena u pitanje namjera optuženog da oštećenu liši života, nije bilo osnova za primjenu članka 3. stavak 2. (*in dubio pro reo*) Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Kada je u pitanju kazneno djelo Ugrožavanje sigurnosti iz članka 180. stavak 2., u svezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, neosnovano se žalbom branitelja dovodi u pitanje pravilnost zaključka prvostupanjskog suda da su se u radnjama opisanim u točki 2. izreke pobijane presude stekla sva zakonska obilježja naprijed navedenog kaznenog djela, odnosno da je optuženi time što je svjedocima O.V., O.V.1 i S.Đ. zaprijetio „da će ih pogaziti kolima“, mogao počinuti kazneno djelo za koje je u točki 2. izreke pobijane presude oglašen krivim. Ovo zbog toga što se činjenično stanje iz kojeg je prvostupanjski

sud izveo zaključak o postojanju kaznenog djela za koje je optuženog oglasio krivim u točki 2. izreke prvostupanjske presude, ne temelji na iskazu mlđb. T.M. i prijetnje koju je ona čula, nego na temelju iskaza svjedoka O.V. i O.V.1, kao i S.Đ., kojim se optuženom za vrijeme nanošenja ubodnih rana oštećenoj, kada su oni pokušali da optuženog spriječe u tome, obraćao riječima „da se odmaknu da oni s tim nemaju veze“, „da ga puste da će ih sve pobiti“, a nakon što su mu uspjeli izbiti nož iz ruke optuženi se uputio prema svom autu govoreći da ide da uzme pištolj da ih sve pobije. Kada su ga navedeni svjedoci iz straha za vlastiti život sustigli i svladali, optuženi im je govorio da će ih sve pobiti i da će se osvetiti. Kod takvog stanja stvari pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da su radnjama optuženog opisanoj u točki 2. prvostupanjske presude ostvarila sva zakonska obilježja kaznenog djela Ugrožavanje sigurnosti iz članka 180. stavak 2. u svezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Za razliku od sada do sada rečenog, osnovano se žalbom branitelja ukazuje da je prvostupanjski sud prigodom izbora vrste i visine kaznene sankcije koju će izreći optuženom zbog počinjenja kaznenog djela pokušaj Ubojstva iz članka 163. stavak 1., u svezi s članom 28. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, opisanog u točki 1. izreke pobijane presude, previsoko odmjerio utvrđenu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri godine) i 10 (deset) mjeseci, te da tako utvrđena kazna nije adekvatna stupnju krivice optuženog, težini štetnih posljedica koje su proistekle njegovim počinjenju kao i konkretnim okolnostima pod kojim je kazneno djelo počinjeno.

Naime, pravilno je prvostupanjski sud na strani optuženog, kao olakšavajuće okolnosti cijenio da je otac troje djece, da ranije nije osuđivan, da je lošeg imovnog stanja, da je kaznena djela za koje je oglašen krivim počinju u stanju smanjene uračunljivosti, te da je izrazio kajanje počinjenih kaznenih djela, a na drugoj strani kao otežavajuću okolnost da je optuženi pri počinjenju djela iz točke 1. izreke pobijane presude iskazao upornost u njegovom počinjenju. Međutim, po ocjeni ovoga suda sud nije dao odgovarajući značaj tim olakšavajućim okolnostima, pogotovo u situaciji kada je člankom 28. stavak 2. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, predviđena mogućnost blažeg kažnjavanja optuženog (zakonsko mogućnost ublažavanja). Imajući u vidu da olakšavajuće okolnosti na koje se u obrazloženju pobijane presude poziva prvostupanjski sud, uključujući i težinu posljedica proisteklih počinjenjem ovog kaznenog djela (lake tjelesne povrede), koje je prvostupanjski sud neopravdano propustio cijeliti kao okolnost koja može imati bitnog utjecaja na visinu kazne koju će utvrditi za navedeno kazneno djelo, u znatnoj mjeri nadilaze broj i značaj otežavajućih okolnosti na strani optuženog, ovaj sud smatra da je utvrđena kazna od 3 (tri) godine i 10 (deset) mjeseci zatvora, koju je prvostupanjski sud utvrdio optuženom zbog počinjenja kaznenog djela opisanog u točki 1. izreke pobijane presude, previsoko odmjerena, te ne predstavlja adekvatnu kaznu težini kaznenog djela za koje je optuženi oglašen krivim, stupnju njegove krivice, kao niti njegovim osobnim i obiteljskim prilikama.

Stoga je ovaj sud, uvažavajući žalbu branitelja optuženog u tom dijelu, preinačio prvostupanjsku presudu u pogledu odluke o kazni, u odnosu na kaznenopravne radnje opisane u točki 1. izreke pobijane presude, tako što je optuženom A.M. iz G.B., zbog počinjenja kaznenog djela pokušaj Ubojstva iz članka 163. stavak 1., u svezi sa člankom 28. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i

Hercegovine, opisane u točki 1. pobijane presude, za koje je prvostupanjskom presudom oglašen krivim, temeljem tog zakonskog propisa i uz primjenu članka 50. stavak 1. točka a. i 51. stavak 1. točka b. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, dok je u odnosu na kazneno djelo Ugrožavanje sigurnosti iz članka 180. stavak 2., u svezi s stavkom 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, opisano u točki 2. izreke pobijane presude, za koje je prvostupanjskom presudom oglašen krivim, temeljem tog zakonskog propisa i uz primjenu članka 42., 43. i 49. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao utvrđenu preuzeo kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, koju mu je za to djelo pobijanom presudom utvrdio prvostupanjski sud. Primjenom članka 54. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ovaj sud je optuženog A.M., zbog počinjenja oba kaznena djela za koja je prvostupanjskom presudom oglašen krivim, osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 2 (dva) mjeseca zatvora. Ovaj sud je uvjeren da tako izrečena jedinstvena kazna zatvora predstavlja kaznu koja je adekvatna težini kaznenih djela za koje je optuženi oglašen krivim, stupnju njegove krivice, kao i svim okolnostima pod kojim su ta kaznena djela počinjena, te da će se tako izrečenom jedinstvenom kaznom u slučaju optuženog A.M. u potpunosti ostvariti svrha kažnjavanja propisana člankom 42. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U pogledu odluke prvostupanjskog suda da optuženom u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora uračuna vrijeme provedeno u pritvoru počevši od 03.07.2016. godine, pa nadalje, prvostupanjska presuda je ostala nepromijenjena jer je takva odluka prvostupanjskog sud u svemu u skladu s člankom 57. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Jednako tako odluka prvostupanjskog suda da optuženog oslobodi plaćanja troškova kaznenog postupka, kao i da oštećene V.M. i O.V. sa imovinskopравnim zahtjevom uputi na parnicu, ostala je nepromijenjena iz razloga što je u svemu zasnovana na odredbi članka 188. stavak 4., odnosno 198. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Kako je iz svega izloženog razvidno da je žalba branitelja optuženog djelomično osnovana, ovaj su je u skladu sa člankom 314. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odlučio kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR
Mensura Hadžić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Srđan Nedić